

ON THE ROCKS

“Where were you when the Berlin Wall fell? Where were you on 9/11?” asks Amitav Ghosh in *The Great Derangement*, questioning our associations between times and places, and our ability to measure ourselves against far greater shifts in geological epochs. “Will it ever be possible to ask,” he continues, “in the same vein, ‘Where were you at 400ppm?’ or ‘Where were you when the Larsen B ice shelf broke up?’”

It’s 6.30pm on August 30th, 2008. Atmospheric CO₂ is 382ppm and it is six years and seven months since Larsen B calved. I am sat on a wooden picnic bench above a black sand beach in Ilulissat, a town of some five thousand souls on the west coast of Greenland, 350 kilometres above the Arctic Circle. The sun will not set for many hours, and then barely. I am drinking a tumbler of Balvenie DoubleWood and the jagged lump of ice that floats in it, which I have hacked from a beached iceberg, is fizzing.

The ice in my glass is far more ancient than that of the Larsen shelf, which, renewed each year, is at depth only a few hundred years old. My ice comes from the heart of the Greenland ice sheet and was laid down some fifteen thousand years ago, before flowing down Sermeq Kujalleq, the Jakobshavn Glacier, to the sea. Upstream, the ice does not harden due to the cold; rather, as new snow falls it presses down on the layers beneath it, compressing them into ice and trapping millions of air bubbles within its structure. This accounts for the stunning blue colour of glacial ice, and the fact that it fizzes when it melts.

The air released from this ice, hissing now through the malted waters of the Robbie Dhu springs, has been trapped underground for fifteen thousand years, since the end of the last ice age. It contains a mere 150 parts per million CO₂: a different air, entirely, to the one we breathe today. The water that mixes my drink comes from the deep past, from another time, and as it swirls and frets with new life, I drink it down.

— James Bridle

Μια αίθουσα αναμονής με λυτρώσεις ενός ανύπαρκτου πληθυντικού. Τίποτα δεν είναι αρκετά παρήγορο. Μόνο ίσως η αλμύρα του ξηρού καρπού όταν την καταπίνεις με οινόπνευμα. Η παρουσία μου είναι εγκιβωτισμένη, σφηνωμένη ανάμεσα σε ομάδες και άλλα κιβώτια. Ακουμπώ τα χείλη μου στη δροσιά της ανέγγιχτης μπάρας, θέλω να κοιμηθώ εκεί ανάμεσα στις φωνές αλλά αντ'αυτού στηλώνω τα μάτια μου σε μια ασήμαντη λεπτομέρεια, σε μια υφή. Γυρίζω το κεφάλι μου και τα μαλλιά μου χαϊδεύουν το ξύλο, καταπίνω πιο γρήγορα και λίγο μετανιώνω. Νιώθω τα ηχοχρώματα στη σπονδυλική μου στήλη και μια πίεση στον λαιμό. Τα μάτια μου θολώνουν και υπηρετώ μια εικόνα, τα άκρα μου μπερδεύονται με το μέταλλο και το δέρμα του σκαμπό. Χρειάζομαι κάποιον να κάτσει δίπλα μου. Για να καταφέρω να πιω μόνη.

— Δανάη Γιαννόγλου

Μπαίνω. Βγαίνω.

Ενθουσιάζομαι με την ιδέα ότι μπαίνω.

Ενθουσιάζομαι με την ιδέα ότι βγαίνω.

Ενθουσιάζομαι.

Έλα κάτσε. Πάρε κάτι. Θα πληρώσω εγώ.

Κουράστηκα. Θα πάρω άλλο ένα.

Δεν χωράω.

Έλα κάτσε. Πάρε κάτι. Θα πληρώσω εγώ.

Ωραία. Πολύ ωραία.

Έλα κάτσε.

Δεν χωράω.

Δεν χρειάζεται.

Άναψε το φως. Κάνε σούζα. Χόρεψε.

Ενθουσιάζομαι.

Ένα ίσον κανένα.

Ένα = κανένα.

1=0

1-0

Καληνύχτα είπαμε;

— Πάκυ Βλασσοπούλου